

24.9x32.03	1/3	עמוד 16	פסח - ידיעות אחרונות	04/2024	90023727-0
בית חולים רענן - 13730					

בלדה להחובש ולרופא

בשבת היא ד"ר טארק אבו-עראר נורה ונקשר לעמוד על ידי מחבלי חמאס. הוא כבר נפרד מהעולם. אבל אז הופיע החובש משה ויצמן, שחילץ אותו מהמקום, ונפצע אחר כך בעצמו. חצי שנה אחרי, הרופא הבודאי והחובש שנולד במשפחה חרדית נפגשים. "למרות שלא החלפנו אז מילה, הרגשתי שהוא נלחם עליי. למזלי הוא ניצח", אומר אבו-עראר

סמדר שיר + צילום: אלי דסה

"ברמה של אח"

ד"ר אבו-עראר נשען על מקל ההליכה ובצעדים מדודים נכנס לחדר האירוח של בית החולים רעות. אנשי הצוות שבמקום נדבקים לקירות כדי לא להפריע. ויצמן עדיין לא מבחין באורח. הוא יושב בכיסא גלגלים מול האקווריום. זה התחביב החדש שלו. בשעות הפנאי הוא מטפל בדגים. לשמע השא-לה "איך אתה?" הוא ממחר להסתובב. חצי שנה אחרי, בפעם הראשונה, הם סוף-סוף מתחבקים. אבו-עראר רוכן מעל כיסא הגלגלים. ויצמן מושיט את זרועותיו. חיבוק של גברים.

"השבוע קיבלתי אישור לדרוך על הרגלי" מבשר לו ויצמן, "איך התינוקת?"

"היא בת חצי שנה", קורן אבו-עראר ושולף תמונה. "היום יש לה חום, כנראה היא מוציאה שן ראשונה".

אתם אחים לאמבולנס? אני שואלת את השניים, שמחוץ לשעות העבודה עושים משמרות ב"איחוד הצלה".

"ברמה של אח", אבו-עראר אומר. "אנחנו אחים ישראלים", ויצמן מעיד. "מה זה אומר? שאם הצפון יתחמם, שנינו נתיישב באמבולנס אחד, וניסע להגן על המדינה".

"כשיש רופא באמבולנס", מוסיף אבו-עראר, "הוא הופך לניידת טיפול נמרץ".

ויצמן, בן 33 מאשדוד, עובד כספק לחם לבתי מלון. השורש שים שלו בכני-ברק, כבן למשפחה חרדית. "למרותי בחסידות גור, בתלמוד תורה, ובגיל 19 יצאתי בשאלה. למה? כי ככה החלטתי", הוא מגולל את תולדותיו בטון של סטנדרטאיסט.

"ואז הכרתי מישהי חמודה ואמרת, 'אם טוב לי, אז בשביל מה למרוח את הזמן?' בגיל 21 התחתנו, נולדו לנו בת ובן. אוראל, בת 11, ואביאל, בן עשר. חמודים כאלה, ילדים טובים. לפני שנתיים התגרשנו. לא עבר. נשארתי באשדוד כדי להיות קרוב לילדים. כשהם מצלצלים ואומרים 'אבא' אני בא מיד".

מה הרגשתי?

"במחשבות שלי הגעתי לקצה הדרך. זה התבטא בזיעה, דופק מהיר ופחד שהשתלט על כולי, פחד אדיר. בין היריות ראיתי את הסרט של חיי חולף מול עיניי. גם על התופעה הזאת קראתי בספרים ולא חשבתי שזה אמיתי, עד שזה הציף אותי. ראיתי את עצמי בתור תינוק, בתור ילד שהולך לבית ספר, וישר אחרי זה ראיתי את התינוקת שלי, שהייתה אז בת שבוע, ופרצתי בכי. איך היא תגדל בלי אבא? לא על עצמי בכיתי, רק עליה".

כרבע שעה לאחר מכן, בכניסה לנתיבות, חבר האמבולנס של ויצמן לניידת טיפול נמרץ של מד"א, וגם אז השניים לא החליפו ביניהם יותר ממבט. "אולי קצת יותר ארוך מהראשון", מדייק ויצמן, שניסה לצרוב בזיכרונו את פני עשרות הפצועים שחילק, למרות שידע שלא יצליח לזכור את כולם.

ימים ספורים אחרי המפגש בכביש 232, גם ויצמן נפצע. זה קרה ב-12 באוקטובר, 11:30 בבוקר, כשהזועק לשרדות. "היה צבע אדום. נשכבתי בין האמבולנס לבין קיר ממוגן, דיברתי באוזנייה, ופתאום בום. טיל נפל מטר וחצי ממני, והתמלאתי רסיסים. כשראיתי שפריצים של דם מהרגל לחצתי לחיצה ארוכה על העורק, ואז ראיתי שגם הברכיים מלאות דם ושגם נוזל לי דם מהפנים. צעקתי לחיילים, 'אני פצוע! תביאו לי את התיק ציוד, זריז!' פיננו אותי לאסותא אשדוד".

בתחילת פברואר, אחרי שלושה ניתוחים ברגל, הועבר ויצמן לבית החולים השיקומי רעות בתל-אביב. במהלך טיפולי הפיזיותרפיה הוא תיאר את קורותיו, וחלק מסיפור גבורתו פורסם בעמוד הפייסבוק של בית החולים. "ד"ר אבו-עראר זיהה את הפנים שבתמונה והגיב מיד. 'אני מכיר אותך, הוא פינה אותי'".

ועכשיו, חצי שנה אחרי, החובש והרופא סוף-סוף נפגשים לסגירת מעגל.

בשבת היא, השחורה, כשהאמבולנס נעצר בכביש השותת דם, הם לא החליפו ביניהם יותר ממבט. "על מה יש לדבר כשהגלגלים נוסעים בין גופות חיילים שעדיין לא ברור אם הם 'שלנו' או 'שלהם'?" שואל ד"ר טארק אבו-עראר, רופא בדואי.

"במלחמה אין זמן לדיבורים", הוא מוסיף. "כל רקה עלולה להיות גורלית. והרעש היה נוראי, יריות וטילים. בעבר, כשי קראתי באיזה ספר תיאור של 'ריח מוות', חשבתי שזה מוגזם. גם בספרי הרפואה לא מצאתי הגדרה מדויקת למונח הזה, אבל ב-7 באוקטובר היה ריח של מוות באוויר והוא עטף אותי, כמעט חילחל לתוכי".

מהאמבולנס ירד משה ויצמן, חובש ונהג של איחוד הצלה. לוחמי הימ"מ כיוונו אותו אל הרופא שנורה בחזה ובברך על ידי מחבלי חמאס שחטפו אותו, והשתמשו בו כמו במגן אנושי. "לא ידעתי שהוא רופא, אפילו לא ידעתי איך קוראים לו", אומר ויצמן. "ראיתי פצוע שוכב בצד, עם חוסם עורקים על הברך ודם על החולצה. מצב בינוני. לא יכולתי להשכיב אותו, מפני שבמיטה שכב פצוע ראש במצב קשה, אז הושבתי אותו על כיסא מאחור, רתמתי אותו בחגורות וישר נתתי גז. בלב אמרתי: הלואי שאצליח להביא את שניהם לסורוקה בחיים".

ויצמן לפת את ההגה, דהר, מבלי לדעת שגם אבו-עראר שמאחוריו מתפלל לאלוהיו. "רק כשהאמבולנס התחיל לנסוע חזרתי לנשום", אבו-עראר משחזר. "עד אז, כשהתעללו בי וקשרו אותי בשתי הידיים לעמוד תמרור, הייתי בטוח שלא אצא בחיים. למחבלים המנוולים הייתה שיטה. יורים בנהג, הרכב מאבד שליטה, אחד מהם ניגש לעשות וידוא הריגה. מכוניות רבות גמרו ככה, מול העיניים שלי, ובכל פעם שני שמעה עוד ירייה אמרתי לעצמי, 'אני הבא בתור, תכף יגיע תורי'".

26.82x32.24	2/3	17 עמוד	פסח - ידועות אחרונות	04/2024	90023728-1
בית חולים רענן - 13730					

ד"ר טארק אבו-עראר (מימין) ומשה ויצמן "אנחנו אחים ישראלים"

בעיר. ב־8:20, בכניסה לברוד חיל, מישהו סימן לי להאט. יצא קצין, אמר: 'יש לי פצוע מאחורה'. הוצאתי מיטה. על הספסל האחורי שכב תא"ל רומן גופמן שנורה ברגל. שמתי לו חוסם עורקים, הגעתי לברזילי, הרופאים והאחיות כבר עמדו מחוץ לחדר המיון. חזרתי לשדרות והתמונה הראשונה שראיתי הייתה מיניבוס עם 13 הרוגים קשישים שהיו בדרך לים המלח. חזרתי אחורה מפני שהציר נחסם. באמצע הכביש שכב הרוג. נכנסתי מהצד ושטר סימן לי על רכב שנתקע בשיחים. על הרצפה שכב פצוע קשה מאוד, ירוי בראש. הוא היה מעורפל הכרה, לא תיקשר, ראיתי רק את תזוורת האישוֹנים. אספתי אותו ויצאתי לכיוון שער הנגב. כשהגעתי לצוֹר מת לוחמי ימ"מ סימנו לי לעצור ולהעמיס אותו", הוא מצביע על אבו-עראר שיושב מולו.

מה ידעת עליו?
"כלום. אמרו לי, 'הוא פצוע, קח אותו'. ישבתי ככה", הוא מרגיש. "ביד שמאל החזקתי את ההגה וביד ימין נשק עם כדור בקנה למקרה שפתאום יקפוץ עליי מחבל. אה, שכחתי, היו עליי גם קסדה ושכפ"ץ. פעלתי כמו רובוט, באפס מחשבה. לא פחדתי?"

"בורר שפחדתי, אפילו מאוד. רציתי להיפרד מהילדים, אבל ידעתי שהם לא יענו לטלפון כי הם שומרים שבת. צילתי צילתי לירידה, ביקשתי 'תקליטי' והכתבתי צוואה טלפונית. לא שיש לי הרבה, אבל רציתי שמה שיש לי יועבר לילדים בצורה מסודרת. לא ידעתי אם אצא מזה בחיים, אבל ידעתי שהחיים שאציל שווים את זה".

"אמרתי, עכשיו תורי"

ד"ר אבו-עראר, לעומתו, משחזר את ההתרחשויות בקול סדוק, כמעט חנוק. "בהתחלה, הזיכרון שלי היה מלא בחורים

שאף פעם לא יחסר לו כסף כדי להשקיע בהשכלה הגבוהה של הילדים. מגיל צעיר ידעתי שאני רוצה ללמוד רפואה וטסתי לרומניה, למרות שלא ידעתי אף מילה ברומנית. בחרתי להתמחות בפנימית מפני שרציתי לעזור למבוגרים. עצוב לי לראות שזקני השבט נשארים לבד. זו גם הסיבה שהתחלתי להתנדב באיחוד הצלה. רציתי לצבור כמה שיותר ניסיון ולהושיט יד רווקא לאלה שאין מי שיגיש להם עזרה ראשונה".

בברזילי, לדרביו, יש דוקים מושלם. 'מעולם לא שמעתי הערות גועניות שגרמו לי להרגיש שאני לא שווה בין שווים. נכון, תמיד יהיה פצינט שגיד 'אני מעדיף שרופא ערבי לא ייגע בי', אבל אני אפילו לא נפגע. ממה יש להיעלב? אמירה כזאת מעידה שהיא יצאה מפה של אדם לא כל כך חכם. כשיש במחלקה פצינטים מהמגזר שלי הם מתגאים בי. ככה, אגב, הכרתי את אשתי, מגדולי (בת 26, אחות בפנימית בסורר קה - ס"ש). סבתא שלה הייתה מאושפזת אצלי. טיפלתי בה, נוצרה שיחה והיא שאלה אם כבר יש לי אהבה".

ב־7 באוקטובר, ב־6:00 בבוקר, הוא נפרד מאשתו, נשק למצחה של שאמס, בתו הבכורה בת השבוע ויצא לדרך. הוא רצה להקדים כדי לקבל דיווח מהצוות שסיים את המשמרת.

"שמתי טרנינג ויאללה"

ויצמן משחזר את קורותיו בפרטי פרטים כאילו חי אותם מחדש. קצת אחרי 7:00 בבוקר עלה לאמבולנס. "בדרך עצרתי תי בדירה שלי, באשרוד, כדי להביא מהכספת עוד מחסניות. החלפתי את הנעליים החגיגיות בנעלי ספורט, במקום החור לצה הלבנה שמתי טרנינג ויאללה, לשדרות. תוך כדי נסיעה קיבלתי דיווח שהצוות של איחוד הצלה בשדרות נפגע. ירו על האמבולנס. אחרי כמה דקות הודיעו שיש מחבלים

הרומן שלו עם האמבולנס החל בגיל צעיר. "אבא שלי, יוסי דהן ז"ל, היה נהג אמבולנס ואני, איך אומרים? נדבקתי במח"לה. הוא התנדב, וראיתי כמה סיפוק יש לו. בגיל 19 סיימתי קורס חובשים ומאז, כבר 14 שנה, אני מתנדב באיחוד הצלה". ב־7 באוקטובר הוא התארח בבית אמו בכני-ברק. "באתי לשמחת תורה. אמא העירה אותי, צבע אדום. הרלקתי את הסולר, ראיתי את מפת האזעקות ובאותו הרגע הבנתי מה אני אמור לעשות - לקחת אמבולנס ולנסוע לשדרות. בשלב הזה עוד לא ידעתי על מחבלים, חשבתי שזה רק טילים". באותה השעה, אבו-עראר, בן 31, כבר ישב במכוניתו, בדרך לבית החולים ברזילי שבו הוא מתמחה ברפואה פנימית. הוא נולד בערערה בנגב, לזוג הורים שהביאו לעולם 15 צאצאים. "אני הבכור. טארק, השם שנתנו לי הוריי, זה כוכב בשמיים". "15 ילדים מאותה האישה" ויצמן פורץ בצחוק מתגלגל. "חרדי וערבי זה אותו הדבר!"

"לא מדויק", מגיב הרופא, "אצלנו, כולם לומדים ועובדים. אבא עבד במשאית כדי לפרנס משפחה כזאת גדולה, ואמר

ד"ר אבו-עראר: "ראיתי את הסרט של חיי חולף מול עיניי. ראיתי את עצמי בתור תינוק, בתור ילד שהולך לבית ספר, וישר אחרי זה ראיתי את התינוקת שלי, שהייתה אז בת שבוע, ופרצתי בבכי. איך היא תגדל בלי אבא? לא על עצמי בכיתי, רק עליה"

27.07x31.95	3/3	18 עמוד	פסח - ידיעות אחרונות	04/2024	90023729-2
בית חולים רענן - 13730					

ד"ר אבו-עראר ובתו שאמס. "רק כשהאמבולנס התחיל לנסוע חזרתי לנשום"

משה ויצמן במהלך טיפולי הפיזיותרפיה בבית החולים רענן. "שמתי מטרה - ללמוד ללכת, לתת בראש"

צילום: דוברות בית החולים רענן

ממוגן". ואז, כאמור, גם ויצמן נפצע. בארבעת החודשים של אש פונו באסותא אשדוד הוא עבר שלושה ניתוחים. "יש לי עדיין רסיס בברך ימין ורסיס בכתף, וירידה של 50 אחוז בשמיעה. ב-1 בפברואר הועברתי לשיקום ברעות ואני מקבל כאן טיפול מושלם. פיזיותרפיה, ריפוי בעיסוק, חדר כושר, הכל כולל מענה רגשי. נכון לעכשיו אין לי תחושה באצבעות כף הרגל, והן לא זזות, אבל שמתי לעצמי מטרה - ללמוד ללכת, לתת בראש".

ד"ר אורית שטיין רייזר, מנהלת בית החולים רענן, שבעת רצון מההתקדמות של ויצמן. לדבריה, "מתוך אלפי פצועי המלחמה, רבים יודקו לשיקום גופני ונפשי על מנת לשוב לתפקוד וליהנות מאיכות חיים עצמאית. לשמחתנו, משה מגלה מוטיבציה גבוהה, כולו מגויס לתהליך הטיפולי וזהו תנאי הכרחי וחשוב להצלחת השיקום".

ויצמן, מה עשתה המלחמה לאמונה שלך? "זה מעורב. מצד אחד אני שואל, 'איפה אלוהים? למה ילדים נרצחים ונמקים בשבי?' מצד שני, אני חי בנס. לפני שנפצעתי הלכנו לחפש כחור שנעדר מהמסיבה. מצאנו את גופתו במי גונית, מוקפת בתיקים של ילדים עם חומר נפץ. הם מילכדו אותו. אילו נגעתי בתיק הייתי הופך לפירורים.

"את פצוע הראש הקשה שפיניתי יחד עם טארק ביקרתי בשיקום בבית לוינשטיין. הוא עדיין בכיסא גלגלים, אבל יל-דיו ונכדיו קפצו עליי, 'בזכותך אבא וסבא שלנו חי'. מאחורי כל פצוע יש משפחה. אז מה אם הייתי מושבת במשך חצי שנה?"

אצל ד"ר אבו-עראר, התמונה שונה. זמן קצר אחרי שה גיע למיון סורוקה הוא שוחרר, "כדי לפנות מיטה לפצועים יותר קשים. עשרה ימים הייתי בבית, כאוב מאוד בגלל הכדור בברך. מאוחר יותר ניתחו אותי והוציאו את הקליע. מאז אני במגמת שיפור. עברתי לשיקום ב'עדי נגב', ובפברואר, כשחזרתי זרתי לעבודה, הבנתי כמה זה חשוב לתהליך ההחלמה. חזרתי להיות אדם אקטיבי.

"במקביל, האמונה הדתית שלי התעצמה. אצלכם כתוב, 'כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם שלם'. אצלנו, בקוראן, כתוב 'מי שעוור לאנשים, אלוהים עוור לו'. ב-7 באוקטובר הרגשתי שאלוהים איתי. הייתי שבו ופצוע, ונ-שארתי בחיים".

מתישהו יהיה שלום בארצנו?

"לא, יורה ויצמן. 'אם עד עכשיו לא היה אז למה שיהיה?' "עד 7 באוקטובר האמנתי במו"מ שיוכיל להסדר", הרופא משיב, "אבל אי אפשר לעשות שלום עם אנשים כאלה, חסרי אנושיות".

עברה לכם בראש אפשרות של רילוקיישן?

"לא, אומר ויצמן, "אני תמיד אהיה ליד הילדים שלי. הב-טחתי להם".

"אין לי ארץ אחרת", מצטט אבו-עראר.

הם חשדו שאני יהודי שדובר ערבית, ועשו לי מבחן. הם שאלו, 'מה שמות הנשים של הנביא מוחמד?' והתעצבנו כשעניתי תי נכון. היה להם מכשיר מוטורולה של המשטרה והם דרשו ממני, במכות ובעיטות, לתרגם את מה שאומרים שם. כשהבינו שאני באמת ערבי הם החטיפו לי חזק וצעקו, 'אתה בוגד, ערבי שעובד עם יהודים, תגיד לנו איפה יש חיילים'. עניתי שאני לא יודע וחטפתי עוד. התחלתי להתחנן, 'בבקשה, אל תהרגו אותי, רק עכשיו הפכתי לאבא, ואחר מהם צרח עליי, 'תשתוקו עוד מילה ואני יורה לך בראש' שמעתי שהמפקד שלהם מכריז בקשר, 'יש לנו בן ערובה, מגן אנושי, עכשיו לא יוכלו להסל אותנו מהאוויר'. בשאגות שמחה הם התחילו לירות לכל מכו-נית שנסעה. ואני, כל הזמן הזה - שעה חצי שנראו כמו נצח - קשור לעמוד. בעיניים עצומות התפללתי בשקט וקיוויתי לקבל כדור בראש כי זה נגמר מהר ויש פחות סבל".

שמרת על תקוה?

"לא. ראיתי את עצמי מת. אמרתי, 'זה היום האחרון בחיי' והמשכתי להתפלל. הטבח היה נוראי. הם ירו ורצחו נון-סטופ, אחרי עשר מכוניות עצמתי עיניים כדי לא לראות. אחרי כל הרוג אמרתי, 'עכשיו תורי'. יותר מפחד המוות אני זוכר תחור-שה של חוסר אונים מוחלט. אני רופא שרגיל לעזור. אנשים נהרגים לי מול העיניים, ואני קשור לעמוד. משתק".

מבלי להתחייב על השעה המדויקת ("בתוך הכאוס איברתי תחושת זמן") הוא מתאר כיצד "חיילי צה"ל וצוות ימ"מ ושור-טרים הגיעו לשטח וניהלו קרב עם המחבלים. ואני באמצע - קשור. במהלך הקרב חטפתי כדור בברך ימין. הייתי בטוח שכוחותינו יחשבו שאני אחד מהם, מחמאס, אז צעקתי בעב-רית, 'קוראים לי טארק, אני רופא, ומישהו צעק 'חדל אש'. סימנתי להם עם היד שיש עוד מחבלים, ממול, והם חוסלו. שיחררו אותי מהעמוד, השכיבו אותי בצד הכביש ושמנו לי חוסם עורקים בברך. 20 דקות שכבתי ככה".

"נאגלה אחרי נאגלה"

ואז הגיע ויצמן, שחילץ את ד"ר אבו-עראר לאמבולנס, וכי-צומת נתיבות העביר אותו לניידת טיפול נמרץ שיצאה לסו-רוקה. "ויצמן הוא שהציל את חיי", אבו-עראר אומר, "הוא זה שפינה אותי מזירת הקרב תחת אש. למרות שלא החלפנו אף מילה הרגשתי שהוא נלחם עליי. למולי הוא ניצח".

אחרי שנפרד מאבו-עראר, ויצמן המשיך לפנות פצועים, נוסע הלון ושוב. "היו לי מצבים של שישה פצועים באמבול-נס", החובש נזכר. "נסעתי לאזור מסיבת הנובה, בהמשך הגי-עתי לכארי, לפנות חיילים ואזרחים פצועים. עשיתי נאגלה אחרי נאגלה, לא הייתה ברירה".

בלילה הוא ישן שלוש שעות באוטובוס, בכניסה לכארי. למחרת צילצל לילדים. "כשהם אמרו, 'אבא, אנחנו מתגע-געים' עניתי, 'אבא נמצא במקום שבו צריכים אותו'. עשי-תי שיחות וירדו עם שכם" וקסדה כדי להראות להם שאני

שחורים", הוא מתנצל. "הגוף מקבל טראומה, והכאב מתגבר על המוח. רק חודש אחרי התחלתי להריץ את סרט הזיכרון לאט-לאט. מאז, כמעט כל יום, אני נזכר באיזושהו פרט". "נסעתי בכביש 232, כמו תמיד, וב-6:30, כשהגעתי לרהט, אשתי התקשרה", הוא ממשיך, ותוך כדי לופת את ראשו של מקל ההליכה, "אשתי בכתה, 'יש אזעקה'. שאלתי: 'את בטור-חה?' 30 שנה אני בערערה ואף פעם לא הייתה אצלנו אזעקה. לא ידעתי שמחבלים השתלטו על העוטף, חשבתי שזאת הס-למה רגילה, אבל כיוון שעברתי כמה וכמה סבבי לחימה, היו לי באוטו שכם" וקסדה. עצרתי, התמגנתי והמשכתי לכיוון ברזילי, אני לא הטיפוס שיאחר לעבודה. בצומת שער הנגב רצייתי לפנות לאשקלון, ופתאום ראיתי גבר שוכב באמצע הכביש. הנחתי שהוא נפגע בתאונת דרכים ועצרתי לעזור. בשביל מה למרתי רפואה? בזמן שבדקתי אותו - הוא נפצע קשה בראש - זיהיתי מישהו במדים ליד תחנת האוטובוס. הוא סימן לי לבוא. חשבתי שזה חייל שלנו שנפצע. רצתי אליו, ובמרחק 20 מטר ממנו הוא ירה לי בבית החזה. התברר

ויצמן: מצד אחד אני שואל, 'איפה אלוהים? למה ילדים נרצחים ונמקים בשבי? מצד שני, אני חי בנס'. אבו-עראר: "האמונה הדתית שלי התעצמה. ב-7 באוקטובר הרגשתי שאלוהים איתי. הייתי שבו ופצוע, ונשארתי בחיים"

שזה מחבל".

מה עבר לך בראש?

"כלום. מההדף נפלתי לכביש והייתי בטוח שזהו, אני כבר מת. כשניסיתי להתרומם יצאו מהשיחים 11 מחבלים, התנפלו עליי, הורידו ממני את השכם" ו, ורקו את הטלפון שלי לצד וקשרו אותי לתמרוור. הם דיברו ביניהם ערבית, בצעקות, והיה אחד שנתן הוראות, כנראה המפקד. הוא אמר, 'תשמרו על התחמושת, תירו בכל מכונית שעוברת'. הם לא ידעו שאני דובר ערבית ומבין הכל. פחדתי שיחסלו אותי במקום".

מה עשית?

"מהרגע שחטפתי את הכדור התחלתי להתפלל בערבית, בקול רם, כדי שישמעו אותי. חשבתי שזה מה שיציל אותי. אבל המחבלים הרביצו לי עם הנשק - קלצ'ניקוב ו-RPG.